

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Decizia nr. 77/2017 Dosar nr. [1423/1/2017](#)

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 noiembrie 2017

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 23 din 10/01/2018

Iulia Cristina Tarcea - președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Lavinia Curelea - președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci - președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae - judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag - judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu - judecător la Secția I civilă
Nicoleta Țândăreanu - judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan - judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu - judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă - judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu - judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa - judecător la Secția a II-a civilă
Monica Ruxandra Duță - judecător la Secția a II-a civilă
Decebal Constantin Vlad - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristian Daniel Oana - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.423/1/2017 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (Regulamentul).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 13.765/299/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind depuse de către părți puncte de vedere formulate în scris privind chestiunea de drept supusă judecării. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Completului pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept, constată că nu există chestiuni prelabile sau excepții, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prelabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul București - Secția a IV-a civilă a dispus, prin Încheierea din data de 9 decembrie 2016, în Dosarul nr. 13.765/299/2016, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la "aplicarea în timp a dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă - în forma în vigoare înaintea modificării acestora prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2017 - privitoare la încheierea de încuviințare a executării silite dată de executorul judecătoresc după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, înainte de publicarea acestei decizii, chestiune invocată în termen ca motiv de nulitate printr-o contestație la executare înregistrată pe rolul instanțelor judecătorești după publicarea Deciziei nr. 895 din 17 decembrie 2015."

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

2. La cererea creditorului a fost declanșată împotriva debitoarei executarea silită ce face obiectul dosarului de executare, în baza titlului executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. 9.549 din 9 octombrie 2015, pronunțată de Tribunalul București în Dosarul nr. 45.246/3/2014, încheierea de încuviințare a executării silite fiind emisă la data de 11 ianuarie 2016 de către organul de executare, în condițiile art. 666 din Codul de procedură civilă.

3. Prin Cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, la data de 22 martie 2016, cu nr. 13.765/299/2016, contestatoarea debitoare a formulat, în contradictoriu cu intimatul creditor, contestație la executare solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună, în principal, anularea întregii executări silite și a tuturor actelor de executare și restabilirea situației anterioare prin întoarcerea executării în totalitate, respectiv pentru suma de 25.325,16 lei executată pentru perioada 1 ianuarie 2008-30 noiembrie 2015, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, și Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016.

4. În motivarea cererii, cu privire la nelegalitatea executării silite, contestatoarea a invocat decizia pronunțată de Curtea Constituțională la data de 17 decembrie 2015, arătând că încuviințarea executării silite s-a făcut de către organul de executare și nu de către instanță, motiv pentru care întreaga executare silită este lovită de nulitate. Mai mult decât atât, contestatoarea a învederat că Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009 prin care s-a constatat deja neconstituționalitatea încuviințării executării silite date de către executorul judecătoresc este publicată și, deci, general obligatorie.

5. Prin întâmpinarea formulată, intimatul a învederat că Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 nu era publicată în Monitorul Oficial al României la data întocmirii actelor de executare și nu își produce efectele în prezenta cauză.

6. De asemenea, intimatul a precizat faptul că executarea silită a fost începută înaintea publicării acestei decizii (în speță, 3 februarie 2016). Mai mult decât atât, Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009 se referă la încuviințarea executării silite prin prisma dispozițiilor Codului de procedură civilă de la 1865, astfel încât această decizie nu-și produce efectele în cauză.

7. Prin Sentința civilă nr. 10.179 din 6 iunie 2016, Judecătoria Sectorului 1 București a admis contestația la executare, a dispus anularea tuturor actelor de executare silită și întoarcerea executării silite, în sensul obligării intimatului la plata către contestatoare a sumei de 25.325,16 lei; a obligat intimatul la plata către contestatoare a sumei de 300 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

8. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut, în esență, faptul că, așa cum prevede art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă (forma în vigoare la momentul formulării cererii de executare silită - 11 ianuarie 2016), executorul judecătoresc se pronunță asupra încuviințării executării silite, prin încheiere, fără citarea părților.

9. Instanța de fond a constatat că, prin Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 84 din 4 februarie 2016, dispozițiile art. 666 din Codul de procedură civilă au fost declarate neconstituționale. Conform art. 24 din Codul de procedură civilă dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare, în timp ce art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilește că procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi. De asemenea, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituția României, deciziile Curții Constituționale produc efecte numai pentru viitor din momentul publicării în Monitorul Oficial al României.

10. Cu toate acestea, în considerentele Deciziei nr. 895 din 17 decembrie 2015, Curtea Constituțională a reținut următoarele: "Cu privire la efectele pe care urmează a le produce prezenta decizie, Curtea constată că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată."

11. În raport cu aceste considerente, pentru a înlătura inechitățile care pot apărea, instanța a apreciat că decizia anterior menționată trebuie aplicată și contestațiilor la executare introduse după data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, cum este cazul în speța de față, fiind în mod evident inutil ca instanța constituțională să precizeze expres acest lucru.

12. În acest sens, având în vedere că încheierea de încuviințare a executării silite a fost comunicată contestatoarei la data de 4 martie 2016, instanța a constatat că acesteia îi era imposibil să formuleze contestația la executare anterior datei publicării deciziei - 4 februarie 2016.

13. Prin urmare, instanța a reținut că trebuie să dea eficiență considerentelor deciziei anterior menționate și, pe cale de consecință, să constate nulitatea absolută a încheierii de încuviințare a executării silite pe motiv că nu a fost dată de către o instanță judecătorească.

14. Împotriva acestei sentințe a declarat apel intimatul, arătând, în esență, faptul că, la data întocmirii actelor de executare, Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 nu era publicată în Monitorul Oficial al României, astfel că nu își poate produce efectele în ceea ce privește executarea începută în dosarul de executare.

15. Apelantul a mai arătat că, în mod greșit, instanța de fond a considerat că în speță este aplicabilă Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, atât timp cât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2017 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016), sunt foarte clare și arată că decizia nu se aplică procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării deciziei, așa cum este și situația sa.

16. Apelantul a susținut că, în temeiul dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind

organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, cu modificările ulterioare (Legea nr. 47/1992), coroborate cu art. 147 alin. (4) din Constituția României, decizia Curții Constituționale nu poate avea niciun efect asupra executărilor silite aflate în curs și pentru care s-a depus cererea de încuviințare a executării la data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, întrucât aceasta produce efecte numai pentru viitor.

III. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

17. Prin Încheierea de sesizare din 9 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 13.765/299/2016, Tribunalul București - Secția a IV-a civilă a constatat admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept, având în vedere următoarele aspecte:

18. Tribunalul este legal investit cu soluționarea unui apel aflat în curs de judecată și urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

19. Răspunsul la întrebarea adresată de instanță este necesar în vederea soluționării pe fond a cauzei, întrucât interpretarea modului de aplicare în timp a dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă (forma în vigoare anterior modificării acestora prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016), raportat la situația de fapt expusă, constituie problema fundamentală pusă în discuția instanței de apel.

20. Chestiunea în cauză are caracter de noutate, în sensul că nu s-a identificat o jurisprudență constantă și unitară asupra problemei în discuție. De asemenea, întrebarea privește interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, prin prisma modalității de aplicare în timp a unei dispoziții legale constatate ca fiind neconstituționale, are ca obiect o problemă de drept reală, iar nu aparentă, privește interpretarea diferită sau contradictorie a dispoziției legale și a considerentelor deciziei Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispoziției legale respective.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

21. Apelantul-intimat este cel care a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept, susținând că este necesară lămurirea aspectului aplicării în timp a dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă în raport cu Decizia Curții Constituționale nr. 895/2015, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale menționate.

22. Intimata-contestatoare a considerat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând că nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât însăși Decizia Curții Constituționale nr. 895/2015 lămurește aspectul referitor la aplicabilitatea acesteia în privința executărilor silite deja începute.

23. După comunicarea raportului întocmit în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost formulate puncte de vedere de către părți.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

24. Completul de judecată al Tribunalului București - Secția a IV-a civilă a arătat că principalul element care stă la baza sesizării este reprezentat de divergența de opinii a instanțelor judecătorești asupra interpretării și aplicării dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, forma în vigoare înaintea modificării acestora prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016, prin prisma considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015.

25. Totodată, tribunalul a constatat că astfel de litigii se înregistrează în continuare pe rolul instanțelor, având în vedere că sunt numeroase situațiile în care executarea silită se desfășoară în baza încheierii de încuviințare date de executorul judecătoresc anterior publicării Deciziei Curții

Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 în Monitorul Oficial al României, iar nelegalitatea acestor executări silite este invocată pe calea contestațiilor la executare înregistrate pe rolul instanțelor după publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial al României, contestații formulate în termenul legal, prin raportare la momentul comunicării către contestator a actelor de executare sau prin raportare la data la care contestatorul a luat cunoștință de executarea silită.

26. În ceea ce privește opinia instanței de trimitere, completul Tribunalului București - Secția a IV-a civilă a arătat că nu are conturată opțiunea cu privire la interpretarea ce trebuie adoptată, luând în calcul aplicarea oricăreia dintre cele două opinii incidente.

27. Astfel, una dintre opțiuni este opinia reflectată majoritar în soluțiile pronunțate în primă instanță, în sensul că Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 trebuie aplicată nu numai contestațiilor la executare aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, ci și contestațiilor la executare introduse după momentul publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, formulate în termen legal, prin raportare la data comunicării către contestator a încheierii de încuviințare a executării silite, încheiere pronunțată anterior publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României.

28. În această interpretare se dă eficiență principiului constituțional al obligativității pentru viitor a efectelor deciziilor Curții Constituționale, reglementat de dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituția României, în sensul că instanțele de judecată sesizate cu soluționarea contestațiilor la executare, ulterior publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, prin care se invocă, în termen, nelegalitatea executării silite declanșate în baza încheierii de încuviințare a executării date de executorul judecătoresc anterior publicării deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 în Monitorul Oficial al României, trebuie să dea eficiență efectelor acestei decizii și să constate nulitatea absolută a încheierii de încuviințare a executării silite, pe motiv că aceasta nu a fost pronunțată de o instanță judecătorească.

29. Potrivit celei de-a doua opinii, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 trebuie interpretate în sensul că regula o constituie inaplicabilitatea deciziei în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, iar excepția de la regula menționată este de strictă interpretare, în sensul că singurele situații în care decizia se aplică procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale este aceea a contestațiilor la executare formulate împotriva respectivelor încheieri de încuviințare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării deciziei, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la această dată.

30. În concluzie, în viziunea completului de judecată al Tribunalului București - Secția a IV-a civilă, tocmai existența acestor două opinii conturate în practica judiciară asupra acestei probleme, cu argumente apreciate drept importante în ambele variante, justifică sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pe calea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

31. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, instanțele naționale au înaintat hotărârile judecătorești identificate și care prezintă relevanță, precum și punctele de vedere teoretice exprimate de către judecători, rezultând faptul că nu s-a cristalizat o practică judiciară unitară cu privire la chestiunea de drept în discuție.

32. Astfel, într-o orientare jurisprudențială s-a dat o interpretare restrictivă efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, în sensul că încheierea de încuviințare a executării silite ar putea fi anulată în cadrul contestației la executare, indiferent de data sesizării instanței, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative: împotriva executării s-a formulat contestație la executare, iar obiectul acesteia îl formează (și) anularea încheierii de încuviințare a executării; contestația la executare să fie formulată în termen și să fie admisibilă în raport cu dispozițiile art. 713 alin. (3) din Codul de procedură civilă; temeiul juridic al cererii de anulare a

încheierii de încuviințare a executării să îl constituie caracterul neconstituțional al dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă; excepția de neconstituționalitate a fost declarată admisibilă de instanța de judecată investită cu soluționarea contestației la executare, prin încheiere. S-a apreciat că, din moment ce, potrivit deciziei Curții Constituționale, aceasta își produce efectele inclusiv în cazul contestațiilor la executare aflate pe rolul instanței la data publicării deciziei, respectiv 4 februarie 2016, cu atât mai mult ea își produce efectele în cazul contestațiilor introduse, în termenul legal, ulterior pronunțării deciziei, cu respectarea și a celorlalte condiții expuse anterior.

33. Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a considerat că aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 895/2015 nu este limitată la cauzele menționate în paragraful 28 al deciziei, ci și contestațiilor la executare formulate ulterior pronunțării deciziei și până la publicarea acesteia.

34. O altă orientare a practicii judiciare a fost în sensul că aceste încheieri de încuviințare a executării silite pronunțate de executorul judecătoresc în baza art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 895/2015, dar înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României își vor produce efectele în continuare, având în vedere că deciziile Curții Constituționale sunt general valabile și produc efecte doar pentru viitor din momentul publicării acestora în Monitorul Oficial al României.

35. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 1.400/C/2305/III-5/2017 din 21 iunie 2017, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil, nu se verifică practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

36. Prin Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă și a constatat că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale. Curtea a statuat că nu este de competența executorului judecătoresc să dispună el însuși executarea titlului executoriu, acesta putând efectua numai acte de executare în cadrul procedurii declanșate de către o instanță judecătorească. În același timp, Curtea a subliniat că intervenția instanței judecătorești nu se poate realiza ex post, pe calea soluționării unei eventuale contestații la executare, conform art. 712 din Codul de procedură civilă, întrucât hotărârea acesteia nu poate nici înlătura și nici acoperi viciul de neconstituționalitate al actului care a declanșat executarea silită ca fază a procesului civil, respectiv caracterul său extrajudiciar. Curtea a reținut, totodată, că executorul judecătoresc, deși îndeplinește un serviciu public, îl reprezintă pe creditor în raportul execuțional care s-a născut între creditor și debitor, fiind, practic, un agent al acestuia; de altfel, onorariul său, parte a cheltuielilor de executare, chiar dacă, în final, cade în sarcina debitorului, este avansat de creditor.

37. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că executorul judecătoresc nu face parte din autoritatea judecătorească, iar activitatea sa, potrivit art. 4 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției. Mai mult, acesta nu dispune de imperium - atribut care caracterizează numai judecătorul - pentru a da o hotărâre în baza căreia se dispune declanșarea executării silite, respectiv încheierea de încuviințare a executării silite, și nu beneficiază de atributele de imparțialitate și de independență specifice numai instanțelor judecătorești.

38. În consecință, prin Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 666 din Codul de procedură civilă, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016, încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 124 din Constituție, prin prisma faptului că începerea/declanșarea procedurii executării silite este sustrasă controlului judecătoresc, astfel că nu sunt respectate exigențele dreptului la un proces echitabil, sub aspectul imparțialității și independenței autorității, înfăptuirea justiției fiind "delegată" executorului

judecătoresc, precum și cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție, întrucât legiuitorul nu a respectat Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009, prin care s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 459/2006, care reglementau o soluție legislativă similară, ignorând exigențele constituționale stabilite prin aceasta. De asemenea, Curtea a constatat că soluția legislativă contravine și dispozițiilor art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (1) din Constituție, prin prisma exercitării de către executorii judecătorești a unei activități specifice instanțelor judecătorești.

39. În cuprinsul deciziei, la paragraful 28, s-a reținut, cât privește efectele pe care urmează a le produce această decizie, că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data susmenționată. De asemenea, odată cu publicarea deciziei Curții Constituționale, legiuitorul, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție, are obligația de a pune de acord întreaga procedură de încuviințare a executării silite cu dispozițiile Constituției constatate a fi încălcate, așa dar, implicit, cu decizia Curții Constituționale, ale cărei considerente și dispozitiv sunt general obligatorii și să procedeze, în consecință, la respectarea exigențelor constituționale. Până la adoptarea soluției legislative corespunzătoare, ca o consecință a acestei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate, Curtea a constatat că instanțele judecătorești urmează să aplice în mod direct art. 21 alin. (3), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție, devenind, astfel, competente să încuviințeze executarea silită. S-a arătat că, din ziua publicării acestei decizii, competența executorilor judecătorești de a încuviința executarea silită încetează.

40. Ulterior, prin Decizia nr. 265 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 22 iulie 2016, și Decizia nr. 478 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 15 septembrie 2016, Curtea Constituțională a respins, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 666 din Codul de procedură civilă, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016, ridicată anterior pronunțării și publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei de admitere mai sus citate, arătând că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

41. Cu această ocazie, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, a statuat cu privire la efectele pe care această decizie le produce în privința instanțelor de judecată și a legiuitorului. Totodată, Curtea a observat că, ulterior pronunțării Deciziei nr. 895 din 17 decembrie 2015, textul de lege criticat a fost pus de acord cu dispozițiile Constituției a căror nesocotire a fost constatată prin decizia de admitere mai sus citată. Astfel, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 4 februarie 2016, s-a stabilit că executorul judecătoresc înregistrează cererea de executare, dar va solicita încuviințarea acesteia de către instanța judecătorească de executare.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

42. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

43. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, opinia judecătorilor-raportori a fost în sensul că, în interpretarea și aplicarea în timp a dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016, efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015 se produc și asupra

încheierilor de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc anterior publicării acestei decizii, dacă motivul de nulitate decurgând din necompetența executorului judecătoresc a fost invocat în cadrul contestației la executare formulate în termen, după publicarea deciziei instanței constituționale în Monitorul Oficial al României.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

44. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

45. Prealabil analizei în fond a chestiunii de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

46. Potrivit acestor dispoziții legale, "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată".

47. Pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

48. Din examinarea cauzei deduse judecății se constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate enunțate anterior, întrucât solicitarea de pronunțare a unei hotărâri prealabile a fost formulată într-o cauză aflată în curs de judecată, respectiv Dosarul nr. 13.765/299/2016 al Tribunalului București - Secția a IV-a civilă, iar completul care a formulat sesizarea a fost investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform dispozițiilor art. 718 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

49. Problema de drept supusă dezlegării, vizând interpretarea unei norme legale care a primit rezolvări jurisprudențiale diferite, este necesară pentru soluționarea fondului cauzei pendinte, ce vizează legalitatea încheierii de încuviințare a executării silite emise de către organul de executare, în condițiile art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, dar anterior publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, chestiune invocată în termen legal în cadrul unei contestații la executare înregistrate pe rolul instanței judecătorești după publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015.

50. Chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este una veritabilă, fiind evidențiate dificultățile de interpretare a normei apărute în practică, după pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 895 din 17 decembrie 2015, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă, decizie care cuprinde, în

considerentele sale, un paragraf (28) cu privire la modul în care își va produce efectele asupra proceselor în curs.

51. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate a caracterului de noutate al problemei de drept, în considerarea faptului că dificultățile de interpretare a normei de drept supuse dezbaterii au apărut după declararea neconstituționalității dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă prin Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României la data de 4 februarie 2016, iar asupra chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat, cu valoare de principiu.

52. Drept urmare, se constată că sesizarea este admisibilă cu privire la chestiunea de drept formulată, care necesită o rezolvare de principiu pe calea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

53. Chestiunea de drept supusă analizei, referitoare la aplicarea în timp a dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a fost determinată de soluționarea, prin admitere, a unei excepții de neconstituționalitate privitoare la acest text de lege și, mai ales, de modalitatea în care Curtea Constituțională a înțeles să însereze, în conținutul considerentelor deciziei adoptate, aspecte legate de aplicarea efectelor acesteia de către instanțele de drept comun.

54. Astfel, depășind limitele competenței sale date de dispozițiile art. 146 din Constituția României și ale art. 2 din Legea nr. 47/1992 care vizează, sub aspectele care se repercutează asupra activității instanțelor de judecată, verificarea conformității unor norme din legi, ordonanțe, tratate, acorduri internaționale cu legea fundamentală, organul de jurisdicție constituțională nu a efectuat doar verificări referitoare la conformitatea normei criticate cu legea fundamentală, ci a arătat cum trebuie să se aplice această decizie, făcând distincție între proceduri de executare silită încuviințate până la data publicării deciziei și contestații la executare aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării deciziei, precum și cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data publicării deciziei (paragraful 28 din Decizia Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015).

55. Asemenea considerente au fost generatoare de interpretări neunitare în jurisprudență pornindu-se, pe de o parte, de la lipsa caracterului obligatoriu al acestora, iar pe de altă parte, de la contrarietatea lor intrinsecă.

56. În acest sens, s-a apreciat că nu au valoare obligatorie și nu se pot impune instanțelor de drept comun dezlegările date de instanța constituțională în legătură cu efectele în timp ale deciziei, avându-se în vedere tocmai natura acestor considerente.

57. Într-adevăr, este de principiu că ceea ce se impune în mod obligatoriu, întrucât fac corp comun cu dispozitivul unei hotărâri, explicând și justificând soluția, sunt așa-numitele considerente necesare¹, în absența cărora soluția ar fi arbitrară, pentru că i-ar lipsi justificarea și temeiul.

¹ Considerentele necesare sunt acelea care constituie fundamentul hotărârii, explicația soluției adoptate și de aceea participă, în egală măsură, la autoritatea de lucru judecat a dispozitivului hotărârii. Spre deosebire de acestea, motivele indiferente nu explică soluția în mod necesar, ele aduc doar un plus de argumente colaterale dezbaterilor din proces, situându-se practic în afara limitelor judecății și investirii instanței.

58. Nu se înscriu în sfera unor astfel de considerente acelea prin care instanța constituțională, îndepărtându-se de la atribuțiile și competențele sale, indică în ce modalitate trebuie făcută aplicarea în timp a efectelor deciziilor sale de către instanțele de judecată în litigii concrete deduse judecății. Aceasta întrucât, aplicarea în timp a unei norme (căreia îi este asimilabilă, după data publicării, și decizia Curții Constituționale, prin valoarea obligatorie și de opozabilitate erga omnes pe care o are) intră în sfera de jurisdicție ordinară, cea care dă dezlegare raporturilor litigioase concrete deduse judecății.

59. În ce privește Curtea Constituțională, competența ei în legătură cu activitatea instanțelor de judecată este una excepțională și, ca atare, de strictă interpretare, limitându-se la verificarea compatibilității dintre un text de lege sau dintr-o ordonanță a Guvernului și Constituția României, ca urmare a excepțiilor invocate în fața instanțelor, din oficiu, de către părți sau direct de către Avocatul Poporului, conform art. 146 lit. d) din Constituția României. De asemenea, potrivit art. 2 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională asigură controlul constituționalității legilor, a tratatelor internaționale, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului, pronunțându-se numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

60. Ca atare, în absența unei dispoziții legale care să recunoască și să confere dreptul Curții Constituționale de a statua și asupra modalității în care, în continuare, după declararea neconstituționalității unei norme, instanțele trebuie să procedeze la păstrarea, înlăturarea, aplicarea în timp a textelor declarate neconstituționale, o asemenea atribuțiune intră în competența generală a instanțelor judecătorești, în virtutea plenitudinii lor jurisdicționale. Dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora "În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale", nu pot avea semnificația depășirii atribuțiilor recunoscute prin lege și Constituție, în așa fel încât, prin considerente, instanța constituțională să statueze asupra unor aspecte care nu sunt în căderea sa. Sensul dispoziției legale menționate nu poate fi decât acela că, în ceea ce privește dreptul de a se pronunța asupra excepției sau obiecției de neconstituționalitate, nu există un organism superior care să cenzureze competența asupra acestor aspecte.

61. În speță, sub pretextul că asigură aplicarea deciziei privind neconstituționalitatea unei norme, Curtea Constituțională intră, în realitate, în sfera de atribuție a instanțelor judecătorești atunci când statuează în ce fel trebuie făcută aplicarea art. 147 alin. (4) din Constituția României în diferite cauze concrete.

62. Pe acest aspect, în doctrină s-a arătat, în privința considerentelor din paragraful 28 al deciziei analizate, că ele nu explicitează și nu sprijină problema compatibilității textelor incriminate cu normele și principiile Constituției României. Ele trec în câmpul de competență rezervat instanțelor judecătorești, singurele în măsură să aprecieze asupra efectelor pe care o decizie de neconstituționalitate le produce în legătură cu cauzele în curs sau asupra modului în care efectele produse de textele constatate neconstituționale sunt păstrate sau înlăturate.

63. În același sens, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat (a se vedea Decizia nr. 34 din 15 mai 2017 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 11 octombrie 2017), sub aspectul obligativității considerentelor deciziei Curții Constituționale asupra dezlegărilor pe care urma să le dea instanța supremă, că "interpretarea și aplicarea legii constituie atributul exclusiv al instanțelor de judecată, iar unificarea jurisprudenței este atributul exclusiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum reiese din prevederile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție" (paragraful 82) și că "verificarea pe care Curtea Constituțională a făcut-o (...) asupra conformității art. 182 alin. (2) din Codul de procedură civilă cu unele prevederi ale Constituției nu privește propriu-zis modul de interpretare și de aplicare a legii, ci numai înțelesul său contrar Constituției, întrucât art. 146 lit. d) din Constituție stabilește în competența Curții Constituționale numai atribuția de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate, privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești. Altfel spus, Curtea Constituțională are competența exclusivă să verifice dacă excepțiile de neconstituționalitate privitoare la legi și ordonanțe, ridicate în fața instanțelor judecătorești, sunt întemeiate sau nu" (paragraful 83). S-a reținut, totodată, că "Potrivit art. 517 alin. (4), art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă și art. 11 alin. (3) al Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, deciziile Curții Constituționale și cele ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia unificării jurisprudenței, pe calea pronunțării unei hotărâri prealabile sau a unui recurs în interesul legii, sunt acte jurisdicționale cu forță obligatorie, atât în ceea ce privește considerentele, cât și dispozitivul, însă această caracteristică se circumscrie doar

considerentelor decisive, care fundamentează și explică soluția adoptată în limitele atribuțiilor recunoscute prin legea fundamentală Înaltei Curți de Casație și Justiție și Curții Constituționale" (paragraful 85).

64. În același timp, cât privește modalitatea de redactare a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 895/2015, contradictorie și confuză, a fost ea însăși generatoare de aprecieri diferite din partea instanțelor.

65. Sub acest aspect s-a constatat că, pe de o parte, Curtea Constituțională face referire la prezumția de constituționalitate care însoțește un act normativ pe perioada de activitate a acestuia², astfel încât "decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale", iar "din ziua publicării prezentei decizii, competența executorilor judecătorești de a încuviința executarea silită încetează" (paragraful 28), iar, pe de altă parte, s-a reținut că decizia se va aplica "în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată" (același paragraf 28).

² Așa cum rezultă, de altfel, din art. 147 alin. (4) din Constituția României, text care dă efect pentru viitor deciziilor privind neconstituționalitatea unei norme, ceea ce înseamnă, a contrariu, că până la acel moment funcționează prezumția de conformitate cu legea fundamentală.

66. Or, aplicându-se decizia Curții Constituționale în cadrul unor contestații la executare aflate în curs de judecată privind încuviințări de executare silită date anterior (publicării deciziei) de către executorul judecătoresc, înseamnă implicit o aplicare retroactivă³, câtă vreme se admite o cenzură a actului (încheierii) începător de executare valabil întocmit, în raport cu norma atributivă de competență de la acea dată.

³ Este aplicare retroactivă ori de câte ori are loc reevaluarea sau reaprecierea juridică a actului sau faptului trecut, adică a actului sau faptului săvârșit ori produs înainte de intrarea în vigoare a legii noi și de care legea nouă leagă, atașează consecințe juridice noi ori, după caz, refuză consecințele juridice atribuite de legea în vigoare la data săvârșirii sau producerii actului. Aceasta, întrucât a atribui unui fapt deja consumat - încheierea unui act ori săvârșirea unui fapt stricto sensu (în speță, încheierea executorului judecătoresc) - un efect juridic nou ori alt efect juridic decât cel prevăzut de legea în vigoare la data săvârșirii lui, chiar numai pentru viitor, înseamnă a modifica ori suprima aceste din urmă efecte în considerarea dispozițiilor legii noi.

67. În acest sens, în doctrină s-a observat că afirmația conform căreia decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, unită cu cea conform căreia din ziua publicării deciziei competența executorilor judecătorești de a încuviința executarea silită încetează, prin raportare la natura normei în discuție - normă atributivă de competență -, conduce, în mod firesc, la concluzia conform căreia, în raport cu legea aplicabilă la data emiterii sale, încheierea de începere a executării silite dată de executorul judecătoresc este legală, deoarece aceasta s-a încadrat în limitele de competență prevăzute de legea de la acel moment.

68. Astfel se contrazice, în mod evident, cealaltă ipoteză avansată în considerentele aceleiași decizii, a posibilității cenzurării încheierilor executorului judecătoresc, întocmite anterior deciziei, în cadrul contestațiilor la executare aflate pe rol, la data publicării deciziei.

69. În aplicarea unor asemenea considerente neclare, contradictorii, instanțele de judecată au apreciat, în principal, pentru a nu înfrânge principiul neretroactivității, că se impune o interpretare restrictivă a acestora, în măsură să contureze deopotrivă o egalitate de tratament tuturor celor care

au contestat executarea silită (respectiv, legalitatea încheierii de încuviințare date de executorul judecătoresc), precum și o compatibilitate cu principiul producerii efectelor unor asemenea decizii ale instanței constituționale pentru viitor, în acord cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție.

70. De aceea, pentru a fi vorba despre o *facta pendentia*, susceptibilă să atragă incidența deciziei Curții Constituționale⁴, s-a apreciat, în principal, că respectivele contestații la executare trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv: să fie vorba despre o contestație la executare care să aibă ca obiect și nulitatea încheierii de încuviințare a executării; temeiul cererii de anulare a încheierii de încuviințare a executării silită îl constituie necompetența de atribuțiune a executorului judecătoresc de a încuviința executarea silită; contestația la executare să fie formulată în termenul prevăzut de lege și să fie admisibilă conform art. 713 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Numai în felul acesta s-ar putea considera că există o dezbatere judiciară (și deci, un litigiu în curs, o *facta pendentia*) privind competența executorului judecătoresc de a întocmi astfel de încheieri.

⁴ În doctrină s-a subliniat că este contrară art. 147 alin. (4) din Constituție anularea executărilor începute în baza unor încheieri de încuviințare a executării emise anterior publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei Curții Constituționale nr. 895/2015 pentru simplul motiv că pe rolul instanțelor judecătorești există o contestație la executare care are ca obiect încheierea de încuviințare, fără alte circumstanțieri.

71. A rezultat, din jurisprudența anexată, că, preocupate să dea interpretări care să compatibilizeze niște considerente neclare cu principiul neretroactivității, instanțele de judecată au lăsat, în același timp, în afara sferei de aplicare a efectelor deciziei acele contestații la executare care au fost formulate ulterior publicării deciziei în Monitorul Oficial al României (sub motiv că la ele nu se face niciun fel de referire în conținutul respectivelor considerente).

72. Or, acceptând, din rațiuni mai degrabă de echitate decât de compatibilitate cu norma care guvernează efectele pentru viitor ale statuărilor jurisdicției constituționale, că dezlegările acesteia se impun și în privința contestațiilor la executare aflate pe rolul instanțelor ce vizează încheieri ale executorului pronunțate anterior (publicării deciziei), a fortiori se justifică aplicarea acestor efecte și în privința contestațiilor la executare introduse ulterior publicării deciziei (deci la un moment când norma era declarată neconstituțională cu efect *erga omnes*).

73. Astfel, este de principiu că argumentul de interpretare logică a fortiori presupune aplicarea unei norme juridice la un caz neprevăzut de textul legal, pentru că rațiunile care au fost avute în vedere la edictarea acelei norme se regăsesc cu și mai multă tărie în cazul dat.

74. Cu referire la chestiunea de dezlegat în speță se constată că, dacă instanțele au găsit justificat să recunoască efecte deciziei de neconstituționalitate în privința unor contestații la executare în curs, în cadrul cărora doar se contestase competența executorului judecătoresc de a emite încheieri de încuviințare, cu atât mai mult (a fortiori) se impune producerea acestor efecte în situațiile în care această contestare se face la un moment când norma este declarată neconstituțională (și deci, prezumția de validitate a textului și cea de valabilitate a încheierii executorului nu mai subzistau).

75. Faptul că partea nu a formulat contestație la executare anterior (pentru a fi contestație pe rol în sensul considerentelor deciziei) nu-i poate fi imputabil, câtă vreme termenul de contestare curge de la comunicarea încheierii, iar, pe de altă parte, o nouă sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate ar fi fost inadmisibilă având în vedere statuarea deja existentă [art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992].

76. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

D E C I D E:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 13.765/299/2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea în timp a dispozițiilor art. 666 alin. (2) din Codul de procedură civilă, forma anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2017, efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, se produc și asupra încheierilor de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc anterior publicării acestei decizii, dacă motivul de nulitate decurgând din incompetența executorului judecătoresc a fost invocat în cadrul contestației la executare formulate în termen, după publicarea deciziei instanței constituționale în Monitorul Oficial al României.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi